

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1357/2014
01.04.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Миломира Николића, председника већа, Слађане Накић-Момировић и Марине Говедарица, чланова већа, у парници тужиоца Н.Г. из Н., чији је пуномоћник С.С., адвокат из Н., против туженог Д. Г. ДОО из Б., кога заступа А.М., адвокат из Б., ради поништаја решења о отказу уговора о раду и исплате, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1826/14 од 11.07.2014. године, у седници одржаној 01.04.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1826/14 од 11.07.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 1107/12 од 24.01.2014. године ставом првим изреке, поништено је као незаконито решење туженог бр. 309 од 26.04.2012. године, на основу кога је тужиоцу отказан уговор о раду бр. 0155 од 14.05.2009. године, због престанка потребе за његовим радом услед технолошких, економских и организационих промена код послодавца и обавезан је тужени да тужиоца врати на рад и призна му сва права по основу рад. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде штете због неисплаћене увећане зараде за прековремени рад у периоду од 18.05.2009. до 31.08.2009. године и у периоду од 01.06.2010. до 04.05.2012. године исплати укупан износ од 2.276,01 динара са законском затезном каматом од 18.05.2012. године до исплате, док је за већи износ од досуђеног, до траженог износа од 74.173,39 динара, тужбени захтев одбијен. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му на име неисплаћених дневница за период од 16.08.2010. године до 04.05.2012. године исплати 155.205,50 динара са законском затезном каматом од 18.05.2012. године до исплате. Ставом четвртим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1826/14 од 11.07.2014. године, одбијене су жалбе тужиоца и туженог и потврђена је првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ни друге битне повреде одредаба парничног поступка из члана 407. став 1. тач. 2, 3. и 5. ЗПП због којих се ревизија може изјавити.

Наводи ревизије о погрешно примењеном материјалном праву нису основани.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био запослен код туженог и обављао је послове возача доставног возила у центру у Нишу, а затим послове радника у магацину. Решењем туженог од 26.04.2012. године, тужиоцу је отказан уговор о раду због престанка потребе за обављањем послова услед економских, технолошких и организационих промена код послодавца, на основу члана 179. тачка 9. Закона о раду. Тужени је дана 25.04.2012. године, у сарадњи са Националном службом за запошљавање, донео Програм за решавање вишка запослених којим је утврђено да од укупно 247 запослених, 42 запослена представљају технолошки вишак. Истог дана донета је Одлука о изменама и допунама Правилника о организацији и систематизацији послова код туженог, на основу које је смањен број извршилаца на пословима возача доставног возила, радника у магацину и администратора подршке продаје, а током поступка је утврђено да је од укупно 17 возача у центру у Нишу, 6 извршилаца проглашено за технолошки вишак. Програм садржи критеријуме за одређивање вишка запослених, основне – резултати рада запосленог за последњу годину рада и допунске - имовно стање запосленог, број чланова породице који остварују зараду, дужина радног стажа, здравствено стање запосленог и чланова његове уже породице и број деце на школовању. Тужени је применио утврђене критеријуме, образложеним оцењивањем резултата рада тужиоца и још једног возача из службе доставних возила у центру у Нишу за период од 10.04.2011. до 10.04.2012. године, па како је тужилац добио мање бодова од другог запосленог, проглашен је за технолошки вишак. Пре доношења оспореног решења тужиоцу је исплаћена отпремнина. Висина потраживања тужиоца по основу прековременог рада, утврђена је на основу налаза и мишљења вештака економско-финансијске струке.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право, када су поништили као незаконито решење туженог о отказу уговора о раду тужиоцу, јер је донето супротно члану 179. тачка 9. у вези члана 155. Закона о раду, с обзиром да су у Програму за решавање вишка запослених одређени критеријуми за утврђивање вишка запослених, које тужени није правилно применио, када је утврдио да је за радом тужиоца престала потреба и када је донео решење којим је тужиоцу отказан уговор о раду. Наиме, тужени је критеријум резултата рада применио према тужиоцу и још једном запосленом лицу и како није појединачно вредновао и међусобно упоређивао све запослене на пословима истог радног места (17 возача), оспорено решење је правилно поништено као незаконито, а наводи ревизије о погрешној примени материјалног права нису основани.

Имајући у виду да је тужиоцу незаконито престао радни однос тужени је дужан да тужиоца, по његовом захтеву, врати на рад, на основу члана 191. став 1. Закона о раду.

Како је у конкретном случају тужилац од 01.12.2011. године до 04.05.2012. године радио код туженог дуже од пуног радног времена, правилна је оцена нижестепених суда да има право на увећану зараду за прековремени рад сагласно члану 108. Закона о раду у вези члана 52. Правилника о раду туженог.

Тужени у жалби, а сада и у ревизији указује, да тужилац током поступка није оспоравао начин вредновања резултата рада запослених, али по налажењу ревизијског суда ови наводи су без утицаја на другачије одлучивање, из разлога што је код престанка радног односа на иницијативу послодавца терет доказивања чињеница које су повезане са отказом уговора о раду на послодавцу, а не на запосленом коме је радни однос престао, у смислу члана 231. у вези члана 7. ЗПП. Имајући у виду да тужени током поступка није доказао да је утврђене критеријуме примењивао према свим запосленима на истом радном месту (возач доставних возила), нижестепени судови су правилном применом правила о терету доказивања оценили да је оспорено решење незаконито донето.

Из наведених разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци пресуде.

**Председник већа-судија
Миломир Николић,с.р.**